

som man lavede på førtidspensionsområdet, stort set ikke blev opfattet af offentligheden.

Jeg synes, det ville klæde også regeringspartierne at vedstå sig, at det her har gjort uendelig ondt på uendelig mange mennesker. Man kom i dårligt selskab i 1998 med de borgerlige partier, man fik lavet noget, som jeg ikke tror regeringspartierne husker tilbage på med megen begejstring, hverken når det gælder efterløn, dagpenge, medicintilskud eller boligstøtte. Men man kom måske i allerdårligst selskab, da man valgte at lægge et økonomiincitament ind, der gjorde, at mennesker, der var syge, oven i sygdommen måtte opleve, at de blev frataget deres forsørgelsesgrundlag.

Det er alvorligt, det her. Og man skal lade være med at beskrive det som en god, socialpolitisk historie. Man kunne sagtens have lavet de aktivrettede ting uden at tage syge mennesker som gidsler i forhold til den kommunale økonomi i det omfang, som det har været tilfældet.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det var jo en engageret tale, vi lige hørte her, og for dem, der måtte høre på den, kunne det måske komme til at fremstå, som om regeringen ikke har følelser i forhold til mennesker, der har ondt i kroppen, ondt i sjælen. Det vil jeg gerne på det allerallerkraftigste tilbagevise.

Til hr. Villy Søvnald: Vi har jo sammen med andre partier vedtaget en ny førtidspensionsreform, hvor netop det enkelte menneskes retskrav og mulighed for ikke kun at være tilskuer til en vigtig proces i eget liv, men være medspiller til en proces i eget liv, står helt klart. Retssikkerhedsmomentet i førtidsreformen tror jeg vi begge to, men også andre, var stærkt optaget af.

Men jeg accepterer ikke, at det skal være en glædelig historie, at op imod 30.000 mennesker om året bliver dømt bort fra det danske samfund. Jeg kan ikke se, at det skal være en god socialpolitisk historie, at 30.000 mennesker om året får at vide: I skal leve på en overførselsindkomst, og så vil vi i øvrigt ikke se jer på arbejdsmarkedet.

Jeg kan ikke se – som jeg også gjorde opmærksom på indledningsvis – at det er en god socialpolitisk historie, at tilkendelserne af højeste og mellemste førtidspension nu er på niveau med det antal af tilkendelser, der var i 1996, altså før socialreformen fra 1998.

Det siger mig, må jeg sige til hr. Villy Søvnald, at de, der har behov for det, også får en pension, hvilken de jo også skal. Vi har jo aldrig lavet en

pensionsreform, for at der er nogen, der ikke skal have pension.

Men der er et andet tal, som siger mig, at intentionerne er lykkedes. Jeg synes, det er et vigtigt tal, at 11.000 mennesker nu har fået et fleksjob, og jeg gør bare stilfærdigt opmærksom på, at det var først her fra den 1. juli i år, at fleksjobberne stort set kom til at have de samme rettigheder på arbejdsmarkedet. Vi fik i et fornuftigt samarbejde sikret dem en tilbagetrækningsordning, ordnede forhold omkring barsel, uddannelse osv., osv. Vi har set en voldsom tilgang til fleksjob.

Jeg vil vove den påstand, at alt andet lige er der en lykkelig historie bag de fleste af de 11.000. Det er nemlig 11.000 mennesker, som i stedet for på en eller anden måde at føle sig kasseret af samfundet får mulighed for at bidrage med de ressourcer, de har.

Mennesker, som har ondt i sjælen eller i legemet, skal have en førtidspension. De skal hjælpes. Men det er helt afgørende, at vi fører den aktive linje, at vi sikrer, at de mennesker, som har ressourcer, får lov til at bruge dem til gavn for dem selv og til gavn for samfundet. Og så dan tegner billedet sig heldigvis nu.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så har jeg to korte bemærkninger, før ordførerne kommer til. Den ene er hr. Frank Aaen, og den næste er fru Aase D. Madsen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er til hr. Villy Søvnalds bemærkning om, hvis man overgår til 100 pct.s refusion af pensionen: Det er klart, at hvis man ikke gør det tilsvarende, hvad angår sygedagpenge, hvad angår kontanthjælpen, åbner vi bare for en ny kassetænkning. Vi foreslår altså, at man skal gøre det over hele linjen, og jeg synes nok, det er en overvejelse værd.

Hvis vi gjorde det over hele linjen, var vi fri for at sidde her og spekulere over, at hvis vi ændrer procenterne lidt den ene vej og lidt den anden vej, hvor meget får vi så kommunerne til at gøre deres arbejde ordentligt. Så var vi fri for at tænke i den slags baner, og så kan vi gå direkte til at se på, hvordan vi holdningsmæssigt med politiske beslutninger, med sundhedsfaglige beslutninger, med socialpolitiske beslutninger kan gå ind og påvirke kommunerne, så de gør deres bedste for at hjælpe de mennesker, der har brug for hjælpen.